

วัดเซนต์จอห์น
SAINT JOHN CHURCH

สารวัดเซนต์จอห์น

“พ่อครับ ลูกทำบาปผิดต่อสวรรค์และต่อพ่อ
ลูกไม่สมควรได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีก”

(ลก 15:21)

สัปดาห์ที่ 24 เทศกาลธรรมดา ปี C
(วันอาทิตย์ที่ 15 กันยายน 2019)

เวลามิสซา จันทร์-ศุกร์ 7:00 น., ศุกร์ต้นเดือน 18:00 น., เสาร์ 18:00 น. (เสาร์ต้นเดือนเทิดเกียรติแม่พระหลังมิสซา),
อาทิตย์ 6:30, 8:00 น., 9:30 น. และ 18:00 น., Sunday: English Mass 11:00 am

วัดเซนต์จอห์น 1110/9 ถ.พหลโยธิน ลาดพร้าว ซ.2 แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900
โทร 0 2938 7783 โทรสาร 0 2938 7784

Saint John Church 1110/9 Phaholyothin Rd., Ladphrao Soi 2 Jompol, Chatuchak Bangkok 10900
Tel. 0 2938 7783 Fax. 0 2938 7784

www.saintjohnbkk.com Email: saintjohnbkk@gmail.com

ข่าวดีอันเอกาพิศ

ลก 15:1-32

¹บรรดาคนเก็บภาษีและคนบาปเข้ามาใกล้เพื่อฟังพระเยซูเจ้า ²ชาวฟาริสี และธรรมาจารย์ต่างบ่นว่า “คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินอาหารร่วมกับเขา” ³พระองค์จึงตรัสเรื่องอุปมานี้ให้เขาฟัง

เรื่องแกะที่พลัดหลง

⁴“ท่านใดที่มีแกะหนึ่งร้อยตัว ตัวหนึ่งพลัดหลง จะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัว ไว้ในถิ่นทุรกันดาร ออกไปตามหาแกะที่พลัดหลงจนพบหรือ ⁵เมื่อพบแล้ว เขาจะยกมันใส่ป่าด้วยความยินดี ⁶กลับบ้าน เรียกมิตรสหายและเพื่อนบ้าน มา พูดว่า ‘จงร่วมยินดีกับฉันเถิด ฉันพบแกะตัวที่พลัดหลงนั้นแล้ว’ ⁷เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในสวรรค์จะมีความยินดีเช่นนี้เพราะคนบาปคนหนึ่งกลับใจ มากกว่าความยินดีเพราะคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่”

เรื่องเงินเหรียญที่หายไป

⁸“หญิงคนใดที่มีเงินสิบเหรียญแล้วทำหายไปหนึ่งเหรียญ จะไม่จุดตะเกียง กวาดบ้าน ค้นหาอย่างถี่ถ้วนจนกว่าจะพบหรือ ⁹เมื่อพบแล้ว นางจะ เรียกมิตรสหายและเพื่อนบ้านมาพูดว่า ‘จงร่วมยินดีกับฉันเถิด ฉันพบเงินเหรียญที่หายไปแล้ว’ ¹⁰เราบอกท่านทั้งหลายว่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะมีความยินดีเช่นเดียวกัน เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจ”

เรื่องลูกจ้างผลาญและลูกที่คิดว่าตนทำดีแล้ว

¹¹พระองค์ยังตรัสอีกว่า “ชายผู้หนึ่งมีบุตรสองคน ¹²บุตรคนเล็กพูดกับ บิดาว่า ‘พ่อครับ โปรดให้ทรัพย์สมบัติส่วนที่เป็นมรดกแก่ลูกเถิด’ บิดาก็แบ่ง ทรัพย์สมบัติให้แก่ลูกทั้งสองคน ¹³ต่อมาไม่นาน บุตรคนเล็กรวบรวมทุกสิ่งที่มีแล้วเดินทางไปยังประเทศห่างไกล ที่นั่นเขาประพาศิเสพลผลาญเงินทอง

จนหมดสิ้น¹⁴ เมื่อเขาหมดตัว ก็เกิดกันดารอาหารอย่างหนักทั่วแถบนั้น และเขาเริ่มขัดสน¹⁵ จึงไปรับจ้างอยู่กับชาวเมืองคนหนึ่ง คนนั้นใช้เขาไปเลี้ยงหมูในทุ่งนา¹⁶ เขาอยากกินผักถั่วที่หมูกินเพื่อระงับความหิว แต่ไม่มีใครให้¹⁷ เขาจึงรู้สึกและคิดว่า ‘คนรับใช้ของพ่อฉันมีอาหารกินอุดมสมบูรณ์ ส่วนฉันอยู่ที่นี้ หิวจะตายอยู่แล้ว’¹⁸ ฉะนั้นจะกลับไปหาพ่อ พูดกับพ่อว่า “พ่อครับ ลูกทำบาปผิดต่อสวรรค์และต่อพ่อ”¹⁹ ลูกไม่สมควรได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีก โปรดนับว่าลูกเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพ่อเถิด”²⁰ เขาก็กลับไปหาบิดา ขณะที่เขายังอยู่ไกล บิดามองเห็นเขา รู้สึกสงสาร จึงวิ่งไปสวมกอดและจูบเขา²¹ บุตรจึงพูดกับบิดาว่า ‘พ่อครับ ลูกทำบาปผิดต่อสวรรค์และต่อพ่อ ลูกไม่สมควรได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีก’²² แต่บิดาพูดกับผู้รับใช้ว่า ‘เร็วเข้า จงไปนำเสื้อสวยที่สุดมาสวมให้ลูกเรา นำแหวนมาสวมนี้ นำรองเท้ามาสใส่ให้’²³ จงนำลูกวัวที่ขุนอ้วนแล้วไปฆ่า แล้วกินเลี้ยงฉลองกันเถิด²⁴ เพราะลูกของเราผู้นี้ตายไปแล้ว กลับมีชีวิตอีก หายไปแล้ว ได้พบกันอีก’ แล้วการฉลองก็เริ่มขึ้น²⁵ ส่วนบุตรคนโตอยู่ในทุ่งนา เมื่อกลับมาใกล้บ้าน ได้ยินเสียงดนตรีและการร้องรำ²⁶ จึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่าเกิดอะไรขึ้น²⁷ ผู้รับใช้บอกเขาว่า ‘น้องชายของท่านกลับมาแล้ว บิดาสั่งให้ฆ่าลูกวัวที่ขุนอ้วนแล้ว เพราะเขาได้ลูกกลับคืนมาอย่างปลอดภัย’²⁸ บุตรคนโตรู้สึกโกรธ ไม่ยอมเข้าไปในบ้าน บิดาจึงออกมาขอร้องให้เข้าไป²⁹ แต่เขาตอบบิดาว่า ‘ลูกรับใช้พ่อมานานหลายปีแล้ว ไม่เคยฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อเลย พ่อก็ไม่เคยให้ลูกแพะแม่แต่ตัวเดียวแก่ลูกเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อน ๆ’³⁰ แต่พอลูกคนหนึ่งของพ่อกลับมา เขาคบหญิงเสเพล ผลาญทรัพย์สินสมบัติของพ่อจนหมด พ่อยังฆ่าลูกวัวที่ขุนอ้วนแล้วให้เขาด้วย’³¹ บิดาพูดว่า ‘ลูกเอ๋ย ลูกอยู่กับพ่อเสมอมา ทุกสิ่งที่พ่อมีก็เป็นของลูก’³² แต่จำเป็นต้องเลี้ยงฉลองและชื่นชมยินดี เพราะน้องชายคนหนึ่งของลูกตายไปแล้ว กลับมีชีวิตอีก หายไปแล้ว ได้พบกันอีก”

มีคนกล่าวว่า ลูกาบทที่ 15 คือ **“ข่าวดีท่ามกลางข่าวดี”** เพราะแก่นแท้ของข่าวดีที่พระเยซูเจ้าทรงเทศน์สอน ถูกนำมารวมกันไว้ที่นี่

พระองค์ตรัสสอนอุปมาอันเป็นแก่นแท้ของข่าวดีเหล่านี้ เพราะทรงถูกพวกฟาริสีและธรรมาจารย์กล่าวหาว่าต้อนรับและกินอาหารร่วมกับคนบาป (ลก 15:2)

ในสายตาของพวกฟาริสีและธรรมาจารย์ ผู้ใดก็ตามที่ไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติ แม้ในเรื่องหยาบหยาบเล็กน้อย ล้วนเป็นคนบาปทั้งสิ้น

พวกเขาแยกตัวเองออกจากคนบาปโดยสิ้นเชิงและขนานนามคนบาปว่า **“ชาวแผ่นดิน”** (People of the Land) กฎของพวกเขาคือ **“เมื่อผู้ใดเป็นชาวแผ่นดิน ห้ามให้เงินแก่เขา ห้ามเขาเป็นพยาน ห้ามเผยแพร่ความลับแก่เขา ห้ามตั้งเขาเป็นผู้คุ้มครองเด็กกำพร้าหรือดูแลกองทุนเกี่ยวกับความรัก ห้ามเดินทางร่วมกับเขา ห้ามรับคำเชิญหรือเชิญเขามาเป็นแขก และหากเป็นไปได้ ห้ามติดต่อทำธุรกิจกับพวกเขา”**

เมื่อเห็นพระเยซูเจ้าติดต่อกับคนบาป พวกเขาจึงยอมรับไม่ได้และพากันกล่าวหาบ่นว่าพระองค์

นอกจากบ่นว่าพระองค์แล้ว พวกเขายังไม่รู้จึกคำว่า **“ชาวสวรรค์จะมีความยินดีเพราะคนบาปคนหนึ่งกลับใจ”** (ลก 15:7) เพราะสิ่งที่อยู่ในความคิดและจิตใจของพวกเขาก็คือ **“ชาวสวรรค์จะมีความยินดีเพราะคนบาปคนหนึ่งถูกทำลายต่อหน้าพระเจ้า”**

พวกเขาไม่เคยหวังและไม่เคยคิดที่จะช่วยคนบาปให้รอด มีแต่จ้องจะทำลายคนบาปให้สิ้นซากไปเท่านั้นเอง

แกะที่พลัดหลง

The Lord is my shepherd

ลักษณะภูมิประเทศของปาเลสไตน์ประกอบด้วยที่ราบสูงเป็นแนวยาว ผ่านกึ่งกลางประเทศโดยเริ่มจากเหนือสุดจนจรดใต้สุด แต่กลับมีความกว้างเพียงไม่กี่กิโลเมตร พ้นจากที่ราบสูงก็เป็นหน้าผาสูงชัน และถิ่นทุรกันดารในทะเลทราย ทุงหญ้าเลี้ยงสัตว์จึงมีอยู่เพียงน้อยนิดบนที่ราบสูงแคบ ๆ นี้ เท่านั้น

ทุงหญ้าเหล่านี้ไม่มีรั้วรอบขอบมิดชิด แกะจึงพลัดหลงจากฝูงไปติดอยู่ตามซอกหินหรือหน้าผาสูงชันได้โดยง่าย คนเลี้ยงแกะจำต้องยืนตากแดดตากฝน อดหลับอดนอน เฟ้งสายตาเฝ้าฝูงแกะไม่ให้พลัดหลง และที่สำคัญพวกเขาต้องพร้อมเสียงชีวิตเพื่อป้องกันฝูงแกะจากการถูกขโมยหรือถูกฝูงสุนัขป่า และไฮยีน่ากัดกินอีกด้วย

หากแกะสูญหาย พวกเขาต้องแกะรอยตามหาจนพบ หากแกะตายอย่างน้อยที่สุดพวกเขาต้องนำหนังแกะหรืออวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งกลับบ้าน เพื่อแสดงว่ามันตายอย่างไร

คนเลี้ยงแกะจึงได้รับการยอมรับอย่างสูงและกลายเป็นสัญลักษณ์ของการดูแลเอาใจใส่ จนพระเยซูเจ้ายังทรงเปรียบพระองค์เองเป็นคนเลี้ยงแกะ หรือนายชุมพบาลที่ดี

มีฝูงแกะจำนวนไม่น้อยเป็นของคนทั้งหมู่บ้านร่วมกัน ไม่ใช่สมบัติของคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ ฝูงแกะเหล่านี้จะมีคนเลี้ยงแกะสองหรือสามคนรับผิดชอบดูแล ตกเย็นคนเลี้ยงแกะที่มีแกะในความรับผิดชอบอยู่ครบจะพาฝูงแกะที่เหลือทั้งหมดกลับบ้านตรงเวลา พร้อมกับแจ้งข่าวว่าเพื่อนอีกคนหนึ่งกำลังตามหาแกะที่หายอยู่ เมื่อทราบข่าว คนทั้งหมู่บ้านจะเฝ้าคอยด้วยความ

กระวนกระวาย เมื่อเห็นคนเลี้ยงแกะเดินกลับมาพร้อมกับแบกแกะที่พลัดหลงบนป่า พวกเขาจะโห่ร้องด้วยความยินดีและขอบพระคุณพระเจ้า

นี่คือวิถีชีวิตของชาวยิวที่พระเยซูเจ้าทรงหยิบยกขึ้นมาเพื่อสอนเราว่า **“พระเจ้าทรงยินดีเมื่อพบคนบาปที่สูญหาย เหมือนคนเลี้ยงแกะยินดีเมื่อแบกแกะที่สูญหายกลับบ้าน”**

ฟาริสีจึงทำลายคนบาป แต่พระเจ้าทรงเฝ้าคอยคนบาปกลับมาหาพระองค์ !!

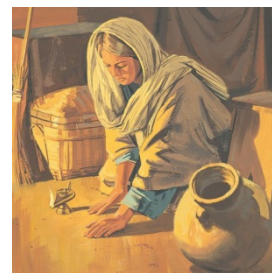
แน่นอนว่า **พระเจ้าทรงรักผู้ที่ไม่พลัดหลงจากพระองค์** แต่ในเวลาเดียวกันดวงหทัยของพระองค์ก็เปี่ยมด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเมื่อผู้ที่พลัดหลงกลับมาหาพระองค์

นี่คือความจริงอันยิ่งใหญ่ที่พระเยซูเจ้าทรงเปิดเผยแก่เรา !

แต่น่าเสียดายที่อุปสรรคขวางกั้นคนบาปมิให้กลับมาหาพระเจ้ากลับเป็นมนุษย์ด้วยกันเอง โดยเฉพาะพวกที่ชอบติฉินนินทาและวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นแทบทุกเรื่อง

หลายครั้ง **การกลับมาหาพระเจ้า**นั้นง่ายกว่ากลับมาฟังชี้ปากมนุษย์ เป็นร้อยเท่าพันเท่าทีเดียว !!!!!

เงินเหรียญที่หายไป

เหรียญหายไม่ยาก แต่การหาเหรียญหายกลับยากกว่ามาก เพราะบ้านในชนบทมักมีหน้าต่างกลมกว้างประมาณฟุตครึ่งเพียงบานเดียว ภายในจึงค่อนข้างมืด อีกทั้งยังมีหญ้าแห้งจำพวกอ้อหรือกกปูพื้นซึ่งเป็นดินอัดอีกชั้นหนึ่ง

แม่บ้านจำต้องจุดตะเกียงพร้อมกับกวาดบ้านอย่างถี่ถ้วน เพื่อว่าจะเห็นแสงสะท้อนจากเหรียญหรือได้ยินเสียงเหรียญกระทบพื้นบ้าง

สาเหตุที่นางต้องค้นหาเหรียญให้พบ พอจะสันนิษฐานได้ดังนี้

ประการแรก เหรียญที่ชาวชนบทสามารถมีไว้ในครอบครองได้คงเป็นเหรียญเงินหนึ่งดรั๊กมาซึ่งมีมูลค่าเทียบเท่าค่าแรงงานขั้นต่ำ 1.25 วัน แม้มีค่าไม่มากนักแต่สำหรับคนหาเช้ากินค่ำอย่างนาง หากหาเหรียญไม่พบ ก็แปลว่าวันนั้นทั้งครอบครัวจะไม่มีอะไรกิน

เหตุผลอีกประการหนึ่งคือ เหรียญนั้นอาจเป็นหนึ่งในสิบเหรียญที่เชื่อมติดกันเป็นสร้อยสวมบนศีรษะเพื่อแสดงสถานภาพว่าโสดหรือสมรส หญิงที่แต่งงานแล้วจะขจัดดูแลรักษาเหรียญทั้งสิบมิให้พลัดพรากจากนาง แม้มีหนี้สินมากมายพวกนางก็จะไม่ยอมยกมันให้แก่ผู้ใด เพราะคุณค่าของมันเทียบได้กับแหวนแต่งงานของเราเอง

หากเหรียญหนึ่งเหรียญใดหายไป นางต้องค้นหามันเหมือนเราต้องค้นหาแหวนแต่งงานของเราอย่างไรก็อย่างนั้น !

ไม่ว่านางจะค้นหาเหรียญด้วยเหตุผลใดก็ตาม หากเหรียญนั้นกลับมาอยู่ในมือของนางอีกครั้งหนึ่ง นางย่อมยินดีอย่างยิ่ง

พระเจ้าทรงเป็นเช่นเดียวกัน !

พระองค์ทรงยินดีอย่างยิ่งเมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับบ้านมาหาพระองค์เหมือนคนทั้งบ้านยินดีอย่างยิ่งเมื่อพบเหรียญที่ทำให้พวกเขารอดพ้นจากการอดตาย หรือเหมือนหญิงผู้ทำเหรียญอันมีค่าเกินกว่าจะตีราคาเป็นเงินเป็นทองหายไป แล้วพบมันอีกครั้งหนึ่ง

นี่คือข่าวดีที่พวกฟาริสีไม่เคยคาดหวังมาก่อนว่าพระเจ้าจะทรงเป็นเช่นนี้ !

พวกเขาอาจยอมรับว่าคนบาปที่หมอบคลานมาหาพระเจ้าด้วยความสำนึกผิดจะได้รับการอภัย แต่การที่พระเจ้าทรงค้นหาคนบาปผู้หลงผิด ดุจเดียวกับหญิงค้นหาเหรียญหายนี้สิ เป็นเรื่องใหม่เกินกว่าจะคาดหวัง

พวกเขาไม่เคยได้ยินเลยว่ามีผู้ใดสอนความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า เหมือนที่พระองค์ทรงสอนเราในวันนี้ !!

ลูกจ้างพลาญและลูกที่คิดว่าตนทำดีแล้ว

นี่เป็นเรื่องสั้นที่ดีที่สุดเรื่องหนึ่งเท่าที่โลกเคยมีมา!

ชาวยิวไม่มีสิทธิยกทรัพย์สินสมบัติให้บุตรตามใจชอบ เพราะกฎหมายกำหนดไว้ว่าบุตรหัวปีต้องได้สองเท่าของบุตรคนอื่น (ฉธบ 21:17) ในกรณีนี้ บุตรคนโตจึงควรได้มรดกสองในสาม ขณะที่บุตรคนเล็กได้เพียงหนึ่งในสาม

เป็นไปได้ที่บิดาจะแบ่งทรัพย์สินสมบัติให้บุตรก่อนตายหากต้องการเกษียณตัวเอง แต่งานนี้บิดายังไม่ทันจะวางมือจากธุรกิจ บุตรคนเล็กก็ชิงพูดกับบิดาว่า “พ่อครับ โปรดให้ทรัพย์สินสมบัติส่วนที่เป็นมรดกแก่ลูกเถิด” (ลก 15:12)

คำพูดนี้ทิ่มแทงหัวใจของบิดายิ่งนัก เพราะความหมายของมันก็คือ “ให้มรดกส่วนของลูกมาเดี๋ยวนี้เถอะ เพราะอย่างไรเสียลูกก็ต้องได้รับอยู่ดีเมื่อพ่อตาย ลูกจะได้ไปจากที่นี่ซะที!”

บิดาไม่โต้แย้งสักคำด้วยตระหนักดีว่า หากลูกจะเรียนรู้จักชีวิต เขาต้องประสบและแบกกางเขนหนักด้วยตนเอง จึงแบ่งทรัพย์สินสมบัติให้แก่ลูกทั้งสองคน (ลก 15:12)

โดยไม่รอช้า บุตรคนเล็กรวบรวมทุกสิ่งที่มีแล้วเดินทางไปยังประเทศห่างไกล ที่นั่นเขาประพฤติเสเพลพลาญเงินทองจนหมดสิ้น เมื่อหมดตัวเขาจึงรับจ้างเลี้ยงหมูซึ่งเป็นอาชีพต้องห้ามของชาวยิว เพราะกฎหมายยิวกำหนดไว้ว่า “ขอให้ผู้เลี้ยงหมูจงถูกสาปแช่ง”

เมื่อตกต่ำถึงขีดสุดจนคิดจะกินอาหารหมู พระเยซูเจ้าตรัสว่า **“เขาจึงรู้สำนึก”** ซึ่งหากแปลตามต้นฉบับก็จะได้ว่า **“เขาจึงกลับมาเป็นตัวของตัวเอง”** (ลก 15:17)

แสดงว่าความรู้สึกนึกคิดของพระองค์ก็คือ **“ตราบไต่ที่มนุษย์หันเหจากพระเจ้า เขาไม่เป็นตัวของตัวเอง เขาจะเป็นตัวของตัวเองก็ต่อเมื่อรู้สำนึกและกลับมาหาพระเจ้าเท่านั้น”!**

เมื่อกลับมาเป็นตัวของตัวเอง บุตรคนเล็กจึงตัดสินใจกลับบ้าน ไม่ใช่ในฐานะลูก แต่ในฐานะคนรับใช้ซึ่งมีสถานภาพต่ำกว่าทาสเสียอีก เพราะทาสยังเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว ส่วนคนรับใช้นั้นไม่มีสังกัด จะถูกเจตหัวออกจากงานเมื่อใดก็สุดแท้แต่นายจ้างแต่ผู้เดียว

เมื่อกลับถึงบ้าน บิดาไม่เปิดโอกาสให้บุตรคนเล็กเอ่ยปากสมัครเป็นคนรับใช้สักคำ เขาสั่งผู้รับใช้ว่า **“เร็วเข้า จงไปนำเสื้อสวยที่สุดมาสวมให้ลูกเรานำแหวนมาสวมนิ้ว นำรองเท้ามาสวมใส่ให้ จงนำลูกวัวที่ขุนอ้วนแล้วไปฆ่าแล้วกินเลี้ยงฉลองกันเถิด”** (ลก 15:22-23)

เสื้อหมายถึงเกียรติยศ แหวนหมายถึงอำนาจ และรองเท้าหมายถึงความเป็นบุตร เพราะในบ้านมีแต่บุตรเท่านั้นที่สวมรองเท้า ส่วนทาสไม่มีสิทธิ์!

สิ่งที่เราได้จากอุปมาเรื่องนี้คือ

1. อุปมาเรื่องนี้ไม่ควรได้ชื่อว่า **“ลูกล้างผลาญ”** เพราะลูกคนเล็กไม่ได้ประกอบวีรกรรมอันใดเลย แต่ควรได้ชื่อว่า **“บิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก”** เพราะทั้งเรื่องกล่าวถึงความรักของบิดามากกว่าบาปของลูก

2. บิดาบนโลกนี้เห็นบุตรแต่ไกลก็วิ่งไปสวมกอดและจูบเขา (ลก 15:20) ไม่มีเสียงตำหนิหรือดุด่าเล็ดรอดออกมาจากปากของบิดาสักคำ

พระเจ้าผู้เป็นบิดาบนสวรรค์จะยิ่งแผ่รอรอเรากลับบ้านและ **“ให้อภัย”** แก่เรามากกว่าบิดาบนโลกนี้สักเพียงใด !!

ที่สำคัญ พระองค์ทรงประทานอภัยโดย “ไม่จดจำความผิด”

ต่างจากเรามนุษย์อย่างสิ้นเชิง เพราะเรามักจะจดจำความผิดและพูดว่า “ฉันยกโทษให้หลายครั้งแล้วนะ ขอให้ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย!”

3. พฤติกรรมของบุตรคนเล็กถือว่า “เลวบริสุทธิ์” เพราะนอกจากจะทำร้ายจิตใจของผู้เป็นพ่อจนย่อยยับแล้ว แทนที่จะนำทรัพย์สินสมบัติไปลงทุน เขากลับนำไปล้างผลาญจนสิ้นเนื้อประดาตัว

คงไม่มีผู้ใดเลวเทียบเท่าเขาก็จริง แต่จะมีสักกี่คนในพวกเราที่รู้สำนึกและกลับมาหาพระเจ้าเหมือนเขา ?

4. บุตรคนโตเข้ามามีบทบาทในตอนจบ เขาโกรธและเสียใจที่น้องชายกลับบ้านซึ่งเป็นท่าที่เดียวกับพวกฟาริสีและธรรมาจารย์ที่ต้องการเห็นคนบาปถูกทำลายมากกว่ากลับใจ

4.1 คำพูดของเขาที่ว่า “ลูกรับใช้พ่อมานานหลายปีแล้ว ไม่เคยฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อเลย พ่อก็ไม่เคยให้ลูกแพะแม่แต่ตัวเดียวแก่ลูกเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อน ๆ” (ลก 15:29) บ่งบอกว่าหลายปีที่เขานบนอบเชื่อฟังและรับใช้บิดานั้น เป็นการปฏิบัติตามหน้าที่ด้วยความขมขื่น หากได้เป็นการรับใช้ด้วยความรักไม่

4.2 เขาขาดความเมตตาโดยสิ้นเชิง นอกจากไม่ยินดีที่น้องชายกลับใจแล้ว เขายังไม่ยอมรับน้องชายเป็นน้อง แต่เรียกว่า “ลูกชายคนนี้ของพ่อ” อีกด้วย (ลก 15:30)

เขาคิดว่าตัวเองเป็นคนดี อยู่บ้านทำหน้าที่ครบถ้วน แต่แทนที่จะช่วยผู้หลงผิดให้ลุกขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เขากลับพร้อมจะเหยียบย่ำคนผิดให้จมติดดิน ไม่ว่าจะด้วยท่าทาง คำพูดดูหมิ่นเหยียดหยาม คำติฉินนินทา หรือด้วยเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ นานาก็ตาม

4.3 เขามีจิตใจลามก จึงกล่าวหาน้องชายว่า “คบหญิงเสเพล” (ลก 15:30) หรือหญิงโสเภณีทั้ง ๆ ที่ไม่มีข้อความใดระบุว่าน้องชายของตนมีพฤติกรรมดังนี้มาก่อน

ท่าที่ดังกล่าวเกิดจากความสงสัยว่าน้องชายได้ประพฤติผิดในสิ่งที่ตัวเขาเองนั้นแหละอยากจะทำ !

แม้อุปมาทั้งสามเรื่องจะกล่าวถึง “ความรัก” และ “การให้อภัย” จากฝ่ายพระเจ้าเหมือนกัน แต่จากฝ่ายมนุษย์ ยังมีมุมมองที่แตกต่างกัน 3 ด้าน กล่าวคือ

1. แกะพลัดหลงจากฝูงเพราะความโง่เขลาไม่รู้จักคิด หากรู้จักคิดก่อนทำ เราคงหลงผิตน้อยกว่านี้มากมายเท่านั้น
2. เหยียดเงินสูญหายไม่ใช่เพราะความผิดของตัวเองเหี้ยมเอง เช่นเดียวกับหลายคนที่หลงผิต ไม่ใช่เพราะสันดานของตนเอง แต่เพราะถูกคนอื่นล่อลวงหรือบีบบังคับให้กระทำผิด
3. ส่วนลูกจ้างผลาญนั้นตั้งใจและเต็มใจหันหลังให้พ่อบังเกิดเกล้าของตนเอง

อย่างไรก็ตาม **ความรักของพระเจ้าพร้อมให้อภัยทุกคน ไม่ว่าความผิตนั้นจะเกิดจากความโง่เขลา ถูกผู้อื่นล่อลวง หรือจากความตั้งใจของเราเองก็ตาม !!!**

ประชาสัมพันธ์

1. ขอเชิญผู้สูงอายุวัดเขนต๋จ้อหั้น ประชุมวันอาทิตย์ที่ 15 กันยายน 2019 เวลา 11:00 น. ณ ห้องประชุม 2 ชั้น 1 อาคารสำนักงานวัด
2. ขอเชิญสมาชิกสภาภิบาลทุกท่านร่วมประชุม วันอาทิตย์ที่ 22 กันยายน 2019 เวลา 11:00 น. ณ ห้องประชุม 2
3. ขอเชิญน้อง ๆ เยาวชนชาย ระดับชั้น ป.5-ม.6 เข้าค่ายกระแสรี้ก สัมผัสชีวิตเณร ตั้งแต่วันเสาร์ที่ 5 - วันจันทร์ที่ 7 ตุลาคม 2019 ณ บ้านสวนยอแซฟ สามพราน น้อง ๆ ท่านใดสนใจติดต่อได้ที่สำนักงานวัด
4. ขอขอบคุณพี่น้อง ที่ได้ร่วมกันบริจาคเงินจำนวน 42,266 บาท เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยจากพายุโพดุล ในพื้นที่ภาคอีสานและภาคเหนือ ขอพระเป็นเจ้าและท่านนักบุญยอห์นได้ตอบแทนน้ำใจดีของพี่น้องตลอดไป

ความมืด

ไม่อาจขบไล่ความมืด

มีเพียง...แสงสว่างเท่านั้นที่ทำได้

.....

ความเกลียดชัง ไม่อาจขจัดความเกลียดชัง

มีเพียง...ความรักเท่านั้นที่ทำได้

ว.กนต์วีโร